KLAIDŲ IŠTAISYMAS

Papildymas

(Europos Bendrijų oficialusis leidinys P 52, 1960 m. rugpjūčio 16 d.)

Reglamentas Nr. 11 dėl diskriminacijos panaikinimo transporto įkainių ir sąlygų atžvilgiu įgyvendinant Europos ekonominės bendrijos steigimo sutarties 79 straipsnio 3 dalį pridedamas prie *Europos Sąjungos oficialiojo leidinio* specialiojo leidimo lietuvių kalba 7 skyriaus:

„REGLAMENTAS Nr. 11

dėl diskriminacijos panaikinimo transporto įkainių ir sąlygų atžvilgiu įgyvendinant Europos ekonominės bendrijos steigimo sutarties 79 straipsnio 3 dalį

EUROPOS EKONOMINĖS BENDRIJOS TARYBA,

atsižvelgdama į Europos ekonominės bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 79 straipsnį,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdama į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę,

kadangi pagal 79 straipsnio 3 dalį Taryba turi nustatyti taisykles, užtikrinančias, kad transporto srityje Bendrijoje būtų panaikinta 79 straipsnio 1 dalyje nurodyta diskriminacija,

kadangi norint užtikrinti tokį panaikinimą reikia anksčiau minėtą diskriminaciją uždrausti, įskaitant tarifų arba bet kokių transporto įkainių ir sąlygų, kurių taikymas būtų diskriminuojantis, nustatymą,

kadangi tam, kad būtų sudarytos sąlygos patikrinti, kokie transporto įkainiai ir sąlygos taikomi, ir aptikti galimą diskriminaciją, vežėjai ir tarpininkai, susiję su prekių vežimu, turi būti įpareigoti pateikti būtiną informaciją ir parengti transportavimo dokumentą, leidžiantį patikrinti tokią informaciją, ir leistis patikrinami patys,

kadangi siekiant užtikrinti šių nuostatų reikalavimų laikymąsi turi būti nustatyta sankcijų sistema, tokių sankcijų taikymą prižiūrėtų Teisingumo Teismas naudodamasis neribota jurisdikcija, kaip numatyta Sutarties 172 straipsnyje,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

1 straipsnis

Šio reglamento nuostatos taikomos visų prekių vežimui Bendrijoje geležinkeliais, keliais ar vidaus vandenų keliais, išimtį taikant Europos anglių ir plieno bendrijos steigimo sutarties I ir III prieduose išvardytoms prekėms.

2 straipsnis

1. Šio reglamento nuostatos taikomos visam prekių, kurių kilmės arba paskirties vieta yra valstybės narės teritorijoje, vežimui, įskaitant vežimą tarp valstybių narių ir trečiųjų arba asocijuotųjų šalių.

2. Šis reglamentas taikomas tik vežimo atkarpoms, esančioms Bendrijoje.

3. Šis reglamentas taip pat taikomas vežimo geležinkeliu, keliais ar vidaus vandenų keliais atkarpoms, jei kitomis vežimo atkarpomis prekės vežamos kitų rūšių transportu.

3 straipsnis

Jei vežimą vienas po kito atlieka keletas vežėjų pagal vieną sutartį, kiekvienam tokių vežėjui jo atliekamo vežimo atkarpoje taikomos šio reglamento nuostatos.

4 straipsnis

1. Transporto Bendrijoje atveju draudžiama bet kokia diskriminacija, pasireiškianti tuo, kad vežėjai už tų pačių prekių gabenimą tais pačiais maršrutais taiko skirtingus transporto įkainius ir nustato skirtingas sąlygas vien dėl gabenamų prekių kilmės ar paskirties šalies.

Šis draudimas nedaro poveikio sutarčių, sudarytų taikant privatinę teisę, galiojimui.

2. Taip pat draudžiama nustatyti tarifus arba bet kokius transporto įkainius ir sąlygas, kurių taikymas būtų diskriminuojantis, kaip nurodyta 1 dalyje.

3. Šiame straipsnyje nustatyti draudimai įsigalioja 1961 m. liepos 1 d.

5 straipsnis

1. Iki 1961 m. liepos 1 d. vyriausybės Komisijai praneša apie visus jų šalyse galiojančius tarifus arba formalius ar kitus susitarimus dėl transporto įkainių ir sąlygų, pagal kuriuos Bendrijoje tokiems patiems vežimo santykiams ir už tokias pačias prekes numatyti skirtingi transporto įkainiai ir sąlygos priklausomai nuo tų prekių kilmės ar paskirties šalies. Komisijai taip pat nedelsiant pranešama apie visas tokio pobūdžio priemones, kurios patvirtinamos vėliau.

2. Iki 1961 m. sausio 1 d. transporto įmonės savo vyriausybėms turi pateikti visą svarbią informaciją apie tarifus ir formalius ar kitus susitarimus dėl transporto įkainių ir sąlygų, nurodytų pirmoje dalyje, ir nedelsdamos pranešti joms apie visas tokio pobūdžio priemones, kurios patvirtinamos vėliau.

3. Šio straipsnio nuostatos taikomos visam prekių, kurių kilmės arba paskirties vieta yra valstybės narės teritorijoje, vežimui.

6 straipsnis

1. Kiekviena prekių siunta Bendrijoje turi būti įforminama transportavimo dokumentu, kuriame nurodoma ši informacija:

— siuntėjo vardas, pavardė (pavadinimas) ir adresas,

— prekių pobūdis ir svoris,

— transportuoti skirtų prekių priėmimo vieta ir data,

— vieta, į kurią turi būti pristatytos prekės,

— ketinamas pasirinkti maršrutas ar ketinamas keliauti atstumas, jei remiantis šiais veiksniais taikomas kitoks nei įprastai vežimo įkainis,

— kai tinkama – sienos perėjimo punktai.

2. Transportavimo dokumentai sudaromi dviem egzemplioriais ir numeruojami. Vienas egzempliorius vežamas kartu su prekėmis; kitą egzempliorių vežėjai saugo dvejus metus, skaičiuojant nuo vežimo dienos, ir klasifikuoja eilės tvarka. Pastarajame egzemplioriuje nurodomi galutiniai transporto įkainiai, kokia forma jie bebūtų, kiti mokesčiai ir lengvatos bei visos kitos sąlygos, turintys įtakos transporto įkainiams ir sąlygoms.

3. Jei jau parengtuose dokumentuose, pavyzdžiui, išsiuntimo pranešimuose ar kituose transporto dokumentuose, pateikiama visa šio straipsnio 1 dalyje nurodyta informacija ir šie dokumentai kartu su vežėjų registravimo ir apskaitos sistemomis leidžia išsamiai patikrinti visus transporto įkainius ir sąlygas, kad būtų galima panaikinti Sutarties 79 straipsnio 1 dalyje nurodytą diskriminaciją arba jos išvengti, vežėjai neprivalo pateikti naujų dokumentų.

4. Už tinkamą transportavimo dokumentų rengimą yra atsakingas vežėjas.

7 straipsnis

1. 6 straipsnio nuostatos įsigalioja 1961 m. liepos 1 d.

2. Tačiau tam tikrų vežimo rūšių, kurios turi būti nustatytos vėliau, atžvilgiu Komisija, pasikonsultavusi su Taryba, iki tos datos reglamentu gali nustatyti kitą įsigaliojimo datą, vėliausiai – 1964 m. sausio 1 d.

8 straipsnis

6 straipsnio nuostatos netaikomos:

a) prekių vežimui, kai vienas siuntėjas siunčia prekes vienam ir tam pačiam gavėjui, jei bendras šių prekių svoris neviršija penkių tonų;

b) prekių vežimui vienos valstybės narės teritorijoje iš viso ne ilgesniu kaip 100 km atstumu;

c) prekių vežimui tarp valstybių narių iš viso ne ilgesniu kaip 30 km atstumu.

9 straipsnis

6 straipsnio nuostatos netaikomos prekių vežimui, kurį įmonė vykdo savo reikmėms, jei laikomasi šių sąlygų:

— prekės turi būti vežamos įmonės darbuotojo ar darbuotojų vairuojama transporto priemone ar transporto priemone, kurią ta įmonė pirko skolon,

— transportavimas turi būti tik pagalbinė įmonės veikla,

— vežamos prekės turi priklausyti šiai įmonei arba turi būti šios įmonės parduotos, nupirktos, paskolintos, pasiskolintos, išnuomotos ar išsinuomotos, pagamintos, apdorotos ar pataisytos,

— kelionės tikslas turi būti prekių vežimas į įmonę arba iš jos arba prekių perkėlimas savo reikmėms įmonėje arba už jos ribų.

10 straipsnis

Jei ne vėliau kaip 1963 m. liepos 1 d. pagal 74 straipsnį ir įgyvendinant Sutarties 75 straipsnį nebuvo priimta jokių taisyklių dėl transporto įkainių ir sąlygų paskelbimo, sprendimai dėl tokio paskelbimo pobūdžio, formos ir apimties bei kitos tinkamos priemonės priimami pagal Sutarties 79 straipsnio 1 ir 3 dalis ir jų laikantis, atsižvelgiant į aplinkybę, kad tokie sprendimai ir priemonės visais atvejais turi atitikti bendrąją transporto politiką.

11 straipsnis

1. Nedarant poveikio šio reglamento 5 straipsniui, vyriausybės ir įmonės Komisijos prašymu pateikia visą papildomą reikiamą informaciją apie tarifus arba formalius ar kitus susitarimus dėl transporto įkainių ir sąlygų.

2. Komisija gali nustatyti ne trumpesnį nei vieno mėnesio terminą tokiai informacijai perduoti.

3. Jei Komisija prašo įmonės pateikti jai informaciją, Komisija nedelsdama apie tai praneša valstybės narės, kurioje yra įmonės buveinė, vyriausybei, nusiųsdama jai prašymo pateikti informaciją kopiją.

4. Galima atsisakyti suteikti informaciją, jei ją suteikus būtų atskleisti faktai, kurių paskelbimas, valstybės narės nuomone, prieštarautų esminiams jos saugumo interesams.

12 straipsnis

1. Vežėjai, už tokias pačias prekes ir tokiems patiems vežimo santykiams taikantys skirtingus transporto įkainius ir sąlygas priklausomai nuo atitinkamų prekių kilmės arba paskirties šalies, Komisijai paprašius turi įrodyti, kad tokiais veiksmais nepažeidžiamos šio reglamento nuostatos.

2. Skirtingų transporto įkainių ir sąlygų taikymas nelaikomas šio reglamento pažeidimu, jei jis atsiranda tik dėl vežėjų konkurencijos arba dėl techninio ar ekonominio vežimo atitinkamu maršrutu veiklos pobūdžio.

13 straipsnis

1. Ekspeditoriai ir kiti tarpininkai, susiję su prekių vežimu, jų vyriausybės arba Komisijos prašymu turi pateikti visą informaciją, susijusią su teikiamomis paslaugomis ir taikomais įkainiais ir sąlygomis.

2. Šis reikalavimas taip pat taikomas įmonėms, kurios tiesiogiai teikia papildomas vežimo paslaugas, jei jų uždarbis ir vežėjų uždarbis įtraukti į bendrą kainą.

3. 11 straipsnio 2, 3 ir 4 dalių nuostatos taip pat taikomos informacijos prašymams, pateiktiems pagal šį straipsnį.

14 straipsnis

1. Valstybės narės yra atsakingos už šio reglamento 5 straipsnio 2 dalyje bei 6 ir 11 straipsniuose vežėjams nustatytų reikalavimų ir 13 straipsnyje nustatyto reikalavimo teikti informaciją laikymosi priežiūrą.

Šiuo tikslu jos, pasikonsultavusios su Komisija, iki 1961 m. liepos 1 d. nustato būtinas priemones.

2. Tiek, kiek būtina šiam reglamentui įgyvendinti, Komisija gali paskirti savo pareigūnus arba patikrinimus atliekančius specialistus tikrinti ir prižiūrėti, kaip įmonės laikosi pagal šio reglamento 5, 6, 11 ir 13 straipsnius nustatytų pareigų.

Šiuo tikslu Komisijos įgaliotieji atstovai turi šias teises ir įgaliojimus:

a) tikrinti įmonės buhalterines knygas ir kitus verslo dokumentus;

b) vietoje paimti šių buhalterinių knygų ir dokumentų kopijas arba išrašus iš jų;

c) turėti galimybę patekti į visas įmonių patalpas, žemės sklypus ir transporto priemones;

d) reikalauti bet kokių su buhalterinėmis knygomis ir dokumentais susijusių paaiškinimų.

Komisijos įgaliotieji atstovai naudojasi šiomis teisėmis pateikę leidimą, kuriame nurodyta, kad jie yra įgalioti atlikti visus būtinus patikrinimus pagal šį straipsnį. Jie turi turėti rašytinį įgaliojimą, kuriame nurodoma tikrintina įmonė ir tikrinimo tikslas. Atitinkamai valstybei narei iš anksto tinkamai pranešama apie rašytinį įgaliojimą ir už patikrinimo atlikimą atsakingų asmenų statusą.

Tos valstybės narės pareigūnai gali jos pačios ar Komisijos prašymu padėti Komisijos įgaliotiesiems atstovams atlikti savo pareigas.

Jei įmonė atsisako atlikti šiame reglamente numatytą patikrinimą, atitinkama valstybė narė Komisijos įgaliotiesiems atstovams turi suteikti reikiamą paramą ir pagalbą, kad jie galėtų atlikti patikrinimus, kuriuos atlikti yra įgalioti. Šiuo tikslu valstybės narės, pasikonsultavusios su Komisija, iki 1961 m. liepos 1 d. nustato būtinas priemones.

3. Visi šiame straipsnyje numatytuose patikrinimuose dalyvaujantys asmenys turi saugoti profesinę paslaptį pagal Sutarties 214 straipsnį.

15 straipsnis

1. Nedarant poveikio priemonėms, kurių imtasi pagal Sutarties 79 straipsnio 4 dalį, Komisija ir valstybės narės užtikrina, kad visos aplinkybės, apie kurias jos sužinojo pagal 5, 11, 13 ir 14 straipsnius, išliktų konfidencialios.

2. Jei Taryba vieningai nenusprendžia kitaip, tokiu būdu gauta informacija gali būti naudojama tik šiam reglamentui įgyvendinti.

16 straipsnis

Valstybės narės, pasikonsultavusios su Komisija, per 14 straipsnio 1 dalyje numatytą terminą nustato tinkamas nuobaudas, taikomas:

a) vežėjams, nesilaikantiems 5 straipsnio 2 dalyje ir 6 straipsnyje numatytų taisyklių;

b) įmonėms, kurių buvo paprašyta pateikti 11 ir 13 straipsniuose numatytą informaciją ir kurios per nustatytą terminą tokios informacijos savo vyriausybei nepateikė;

c) įmonėms, kurios savo vyriausybei sąmoningai pateikė melagingą informaciją.

17 straipsnis

1. Jei anksčiau minėta įmonė per nustatytą terminą nepateikia Komisijos pagal 11 ir 13 straipsnius prašomos informacijos arba jei ji sąmoningai pateikia melagingą informaciją, Komisija gali, remdamasi Sutarties 79 straipsnio 3 dalies antra pastraipa, priimti sprendimą, kuriuo įmonei skiriama ne didesnė kaip 500 apskaitos vienetų dydžio nuobauda, ir nustatyti naują terminą reikalingai informacijai pateikti. Jei ta įmonė nepateikia informacijos praėjus naujam terminui, sprendimas gali būti pakartotas.

2. Tačiau tokios nuobaudos gali būti skiriamos tik tuo atveju, jei prašymas pateikti informaciją buvo pateiktas kaip sprendimas, kuriame aiškiai nurodomos šiame straipsnyje numatytos nuobaudos.

18 straipsnis

1. Jei Komisija nustato diskriminaciją, kaip tai suprantama Sutarties 79 straipsnio 1 dalyje, kiekvienu diskriminacijos atveju ir priimdama sprendimą, kaip tai numatyta 79 straipsnio 4 dalyje, ji atsakingam vežėjui gali skirti nuobaudą, kuri negali būti daugiau kaip dvidešimt kartų didesnė už gautą ar reikalautą vežimo įkainį.

2. Jei diskriminacija, kaip tai suprantama Sutarties 79 straipsnio 1 dalyje, tęsiasi nepaisant Komisijos sprendimo, kuriuo nurodoma tokią diskriminaciją nutraukti, Komisija kiekvienu diskriminacijos atveju ir vadovaudamasi Sutarties 79 straipsnio 4 dalimi atsakingam vežėjui gali skirti ne didesnę kaip 10 000 apskaitos vienetų nuobaudą.

3. Prieš skirdama nuobaudą pagal šio reglamento 17 straipsnį, Komisija konsultuojasi su visomis suinteresuotomis valstybėmis narėmis, kurioms pateikia visų dokumentų ir informacijos elementų, surinktų jai atliekant tyrimą pagal Sutarties 79 straipsnio 4 dalį, kopijas. Kiekviena valstybė narė, su kuria konsultuojamasi, gali prašyti nepriklausomos nacionalinės institucijos nuomonės ir turi pateikti atsakymą per du mėnesius.

19 straipsnis

Pagal 17 ir 18 straipsnius priimti sprendimai neturi būti grindžiami baudžiamąja teise.

20 straipsnis

Prieš priimant sprendimą pagal 17 ir 18 straipsnius, atitinkamai įmonei pranešama apie numatomą priemonę.

Komisija atitinkamoms valstybėms narėms perduoda susipažinti pagal 17 ir 18 straipsnius priimtų sprendimų kopijas.

21 straipsnis

Pirmiau išdėstytų straipsnių tikslais apskaitos vienetu laikomas apskaitos vienetas, kuris buvo naudojamas sudarant Bendrijos biudžetą, kaip numatyta Sutarties 207 ir 209 straipsniuose.

22 straipsnis

Visos įmonės, nepaisant to, ar jos yra viešosios ar privačios įmonės, yra atsakingos už savo tarnautojų veiksmus, kiek tai susiję su šio reglamento nuostatų laikymusi. Ši nuostata taip pat taikoma šiame reglamente numatytoms nuobaudoms.

23 straipsnis

Nuobaudų, kurias Komisija skiria pagal 17 ir 18 straipsnius, vykdymas užtikrinamas Sutarties 192 straipsnyje nustatyta tvarka. Sumos, surinktos užtikrinant sprendimų, kuriais skiriamos nuobaudos, vykdymą, pervedamos Europos ekonominei bendrijai ir jos biudžete jos nurodomos kaip pajamos.

24 straipsnis

Jei valstybė narė pagal Sutarties 79 straipsnio 4 dalį pateikia prašymą ištirti atvejį, kuris, jos nuomone, yra diskriminacinis, tokiame prašyme turi būti pateikiamos priežastys, kuriomis jis grindžiamas.

25 straipsnis

1. Prieš priimdama sprendimą arba skirdama nuobaudą pagal šio reglamento 18 straipsnį Komisija išklauso suinteresuotojo asmens arba jo įgalioto atstovo paaiškinimus; tokiems paaiškinimams išklausyti ji gali įgalioti savo pareigūną.

2. Pagal Sutarties 172 straipsnį Teisingumo Teismas turi neribotą jurisdikciją, kiek tai susiję su nuobaudomis, skiriamomis pagal 17 ir 18 straipsnius. Komisija negali pradėti nuobaudos vykdymo užtikrinimo tol, kol nesibaigė sprendimo apskundimo terminas.

26 straipsnis

Komisija imasi šiam reglamentui įgyvendinti būtinų priemonių.

Šis reglamentas privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Briuselyje 1960 m. birželio 27 d.

Tarybos vardu
Pirmininkas
P. GRÉGOIRE“